

DARMO ½ ROUTI - IX.

Pondělí, 03. září 2018

Cecilka Uprostřed noci se ozval zvonek. Za moment zase a pak jeřáb, nákolikrát. Oliver se rozjel.
 - snad? - bružel Michal a hledal potmě pantofle. Opatrně jsem nakoukla na Jolanku, jestli ji zvoně neprob
 tom vrazil do ložnice Jarmilín manžel Vladimír a za chvíli máhahat za ruku. - Heleno, pojď honem k nám, prosím tě,
 se děje? - -ena vyhráje, e skoá- z balkonu a nechce máh k sobě pustit. Visá- padesát zbradlá- a volá;

Přehle jsem

chodbou do jejich bytu. Váša s Michalem se dráeli kousek za mnou. - Pohádali
 jste se, nebo se přihodilo jeřáb, náco jiného? - snažila jsem se rychle zškat
 nájaké informace.

- Ne, nic jiného.

Zase máj deprese a vzala si do hlavy, že mám jakou ženskou, - vysvětloval mi
 Váša. Michal vypadal vyděšeně. Jeřáb, věc, kdy na světle uviděl Váša
 obličej, pokrýval od nehtů. Sice o souseďině, nemoci vědě, ale protože se
 větinou jen pozdravili na chodbě, neměl předmětu o jeřáb- reálně podobě.

- Počkejte tady a

hlavně zavěte Olivera, ať ji nepoleká, - Ájeptala jsem a pomalu překráovala
 vysokě přeh na balkon. Dopadalo sem jen tlumeně světlo pouliční lampy, které
 ukázalo obrys postavy, přitisknuté k zbradlá-.

- Už je to v

pořádku, ničeho se neboj, - snažila jsem se mluvit plyně, klidně. Udělala jsem
 krok směrem k Jarmile a náhle mi chodidlem projela ostrá bolest. Přitiskla jsem
 si pusu dlaně, abych nevykřikla nahlas. Nebýt ostrého kamínku, ani bych si
 neuvědomila, že jsem vyběhla z bytu bosá. Jarmila sebou trhla a podívala se na
 mě. Přistoupila jsem a k ná- a opatrně jsem ji chytla za zápěstí ruky, kterou
 se křemovitě držela zbradlá-. V duchu jsem se modlila, aby se nebránila,
 protože ta tělesou- se postava v noční- kořili máhla o dobrých dvacet kilo věc
 neřáji. Až zbláznila jsem uviděla, že mám jednu nohu přehozenou padesát zbradlá-.
 Dělala se nepřetomně a já si nebyla jistá, jestli máh věc vněmáji.

- Pojď, Jarmilko,

přijďeme do tepla, je tu hrozně zima. - Snažila jsem se ji volnou rukou přidržit
 jeřáb, za rameno. Pořádk se pevně držela zbradlá-. Teď bych potěbovala náš-
 pomoc, ale volat chlapy bylo přeli riskantně. Určitě by reagovala prudce a já
 ji potěbovala udržet v klidu. Na zemi byla dlažba a máhla jsem pocit, že mi k
 ná- přimrzá- chodila. Musela jsem jednat rychle, protože jinak už bych to asi
 dlouho takhle neudržela.

- Jarmilo, hned

slez z toho zbradlá- nebo tě tady nechám a jdu domů, - přikázala jsem já-
 drazně. Zabrало to. Pustila se zbradlá- a chytla se máh. - Nezlob se,
 Helenko, prosím tě, nezlob se!

Já se nezlobila,

ale už jsem se viděla dole. Zapřela jsem se bosou nohou o zbradlá- a věš- silou
 jsem stáhla Jarmilu na sebe. Uchly jsme na zem a já myslela, že mám žebra
 nadranc. Náříst- to nebyla pravda, tak jsme se nájak posbály na nohy a pak
 jsem ji odvedla rovnou do ložnice a zastlala celou do přehin.

- Musíš se

zahřít, přinesu ti čaj. -

- Nechá nikam, -

vzlykala.

â€žVydř¾ chvílku,
jdu jen pro ten Āaj. LeĀ¾, ani se nehni!â€œ

Chlapi

poslouchali za dveřmi a jen tak tak odskořili, kdyĀ¾ jsem otevřela. VĀĀu jsem poslala pro Āaj a Michala do postele. Jarmile jsem pro jistotu odstrãila jeĀĀ prãĀjek na spanř- a poĀkala jsem u nã-, neĀ¾ usnula.

â€žHelenko,

mockřit ti dãkuj, mãĀ to u mã, â€œ Āekl mi Vladimřr na chodbã, drãel mã u toho za ruku a dãval se mi do oã- dlouhã½m smutnã½m pohledem. Nã kdy jsem nevãdãla, co si o nãm mãjm myslet. Byl vzdãlanã½, sluãjnã½, ale pãsobil tak nãjak slizce. Navãc se moc rãjd se poslouchal. Pãmi ĀeĀ Āasto dãlal dlouhã dramatickã pauzy, kterã mã mãjtly. Vãtãjinou jsem pãmi jeho obãasnã½ch sousedskã½ch nãvãĀtãvãĀch vypãnala pozornost, takãe jsem mu nã kdy nespoleãensky skořila do monologu v domnãnã-, Āe uĀ¾ domluvil. Rãjd by se byl kamarãdil s Michalem, ale tomu nebyl ani trochu sympatickã½. Kaãdopãdnã to vãjak nemãl s Jarmilou jednoduchã.

â€žNo jo, zvlãdli jsme to, ale uĀ¾ nech radãji ty Āenskã na pokoji,â€œ mrkla jsem na nãj a zmizela za nãjimi dveřmi.

Oplãchla jsem si nohy horkou vodou a bylo skoro pãl tãetã-, kdyĀ¾ jsem se vrãtila do postele. Michal jeĀĀ nespãl. â€žCo to mãlo znamenat? To takhle blãznã- Āastãji? Vã-Ā; co, Heli, radãji ji k nãjm vãbec nepouãĀj.â€œ

â€žNeboj, asi si

nevzala lãky a je zrovna v depresi. V tãhle fãzi mã vãdycky strach, Āe ji Vladimřr opustã-, vãjechno vidã- Āernã a mãj sebevraãednã myãljenky. Potom se to zase zlomã- a pãejde do mãinie, to je druhã½ extrãm. Je pak pro zmãnu hyperaktivnã-, skoro nespã- a spãĀdãj velkolepã plãjny. Nejhorãã- na tã nemoci je, Āe pãechod z mãinie do deprese je pokaãdã nepãedvã-datelnã½.â€œ

â€žChudãk VĀĀa,

to mu tedy nezãvidãm. Zato ty by ses klidnã uãivila jako psycholog.â€œ

â€žTo urãitã, vã-Ā;

jakã½ jsem mãla strach, Āe to jejich rezavã zãbradlã- nevydrãã-? JeĀĀ teã se klepu.â€œ

â€žJak by ne, kdyĀ¾

v bãeznu skotãã-Ā; v noci po balkonech skoro nahãi,â€œ ĀĀtral mi pod peãminou.

V nãsledujã-cãch dnech se Michal drãel vãc doma. Byla jsem rãda. Hlavnã proto, Āe se vãnoval Jolance, kterã si jinak tatãnka moc neuãila. Byla zrovna v tom snad nejroztomilejã-m vãku. Chystali jsme se oslavit jejã- tãetã- narozeniny a po prãzdninãch mãla nastoupit do mateřskã Ākoly, kam se nesmãrnã tãĀila. Takle malã sleãna uĀ¾ si umãla tatãnka Ājikovnã otoãit kolem prstu. Dokonce spolu sami vyrazili do ZOO. To jsem se docela divila, protoãe Michal se podobnã½m aktivitãjm vãtãjinou Ājikovnã vyhãbal.

KdyĀ¾ se vrãtili,

Jolanka mi vyprãĀãla pãĀ pães devãĀ o zvã-ãtech, ale takã o nãjakã tetã. Nevãnovala jsem tomu zvlãĀtnã- pozornost, protoãe pro ni momentãjnã byla tetou skoro kaãdã Āena, se kterou jsme mluvili.

Pak dorazil

Michal dokonce s kytkou. Āãkala jsem si, Āe to uĀ¾ nebude samo sebou, a taky

samožá™ejmá› nebylo. VeÁ•er mi nad Á;Á;lkem kÁ;vy oznÁ;imil, Á¾e má; domluvenou prá;ici ve Francii. Byla jsem nadÁ;jenÁ;í, ovÁ;jem jen do momentu, kdy jsem se dozvá;dÁ;la, Á¾e na pÁ;1 roku a bez nÁ;js. KdyÁ¾ Jolanka usnula, Á;ila jsem vyvenÁ;it Olivera a vÁ;bec se mi nechtÁ;lo zpÁ;itky domÁ;.

â€žKde vÁ; zÁ;-Á; tak dlouho? Myslel jsem, Á¾e si udÁ;lá;íme pÁ;knÁ;½ veÁ•er,â€œ mraÁ;il se Michal.

â€žPotÁ™ebovala jsem si provÁ;trat hlavu. Myslá;-Á; pÁ;knÁ;½ veÁ•er na rozlouÁ•enou, neÁ¾ nÁ;js tady nechÁ;í Á; celÁ;í IÁ;to samotnÁ;? Kdy vlastnÁ; odjÁ;-Á¾dÁ;-Á;?â€œ

â€žZa dva tÁ;½dny. Ale aÁ¾ po JolanÁ;inÁ;½ch narozeninÁ;ch,â€œ nezapomnÁ;í zdÁ; raznit a pak uÁ¾ mi celÁ;½ veÁ•er nadÁ;jenÁ; vyprÁ;ívÁ;í jen o skvÁ;lá;í prá;ici, která; na nÁ; j Á•ekala v PaÁ™Á;-Á¾i. Samožá™ejmá› jsem Michalovi pÁ™Á;íla Á;spÁ;ch, ale pÁ;1 roku je dlouhá; doba. KdyÁ¾ jsem se zeptala, proÁ• nemÁ;-Á¾eme jet s nÁ;-m, Á™ekl jen, Á¾e to tentokrÁ;it prostÁ; nejde.

â€žJoli, jakÁ;½ dÁ;reÁ•ek bys chtÁ;la k narozeninÁ;ím?â€œ ptali jsme se.

â€žBaterku a nafukovacÁ;-ho slona,â€œ oznÁ;í milá; nÁ;ím dcera bez zavÁ;íhÁ;í nÁ;-.

â€žA co budeÁ;í dá;lat s baterkou, Jolanko?â€œ zeptal se já;- tatÁ;-nek.

â€žPÁ™ece svÁ;-tit do tmy,â€œ odpovÁ;dÁ;la a evidentnÁ; nechÁ;í pala, proÁ• se já;- nÁ; kdo ptÁ;í na takovou samožá™ejmost.

Konec bÁ™ezna se mimoÁ™Á;í dnÁ; vydaÁ™il, vÁ;-kend má;í bÁ;½t sluneÁ;nÁ;½, tak jsme se rozhodli, Á¾e v sobotu uspoÁ™Á;íme Jolance oslavu na terase. Pozvali jsme pÁ™Á;-buzenstvo, já; jsem si dala zÁ;leÁ¾et na pohoÁ;itÁ;nÁ;- vyzdobila jsem terasu a tÁ;íla se, jak bude Jolanka nadÁ;jenÁ;í z dá;írkÁ;. Baterku i slona uÁ¾ jsme koupili, moje maminka pekla dort a hlavnÁ;- pÁ™ekvapenÁ;- bylo v kleci, schovanÁ; zatÁ;-m u sousedÁ;-.

Byl to papouÁ;ek, do kterÁ;ho se Jolanka zamilovala ve Zverimexu. Kdykoliv jsme tam pÁ™íÁ;li nakupovat potravu pro psa a pro koÁ•ky, celou dobu vÁ;dycky stÁ;íla u klece s krÁ;ísnÁ;í barevnou rozelou a vÁ;Á¾nÁ; k nÁ;- promlouvala. Zjistila jsem si, Á¾e tenhle druh papouÁ;íká; se sice nenauÁ•Á;- mluvit a dá;-ky mimoÁ™Á;í dnÁ;í plachosti bude nejradÁ;í v kleci, ale to nevadilo, naopak. Kdyby se pohyboval volnÁ;, nejspÁ;-Á; by ho ulovily ná;je koÁ•ky.

V sobotu odpoledne se sjeli babiÁ•ky a dá;deÁ•kovÁ;í, ná;í sourozenci s dá;tmi a pozvali jsme i sousedku Jarmilu. Jolanka byla nadÁ;jenÁ;í ze vÁ;ích dá;írkÁ;, ale kdyÁ¾ pÁ™íÁ;íel na Á™adu ptÁ;íÁ•ek, neznala její;- radost mezÁ;- . ZaÁ;ali jsme spoleÁ;nÁ;í vymÁ;½Á;let jmÁ;no, a protoÁ¾e má;lo já;-t Á;dajnÁ; o samiÁ•ku, shodli jsme se na Cecilce. SedÁ;íla vyplaÁ;enÁ;í na kraji bidÁ;íka a pozorovala nÁ;js. Jako prvÁ;- se s nÁ;- dá;vÁ;írnÁ;í seznÁ;ímil Oliver. OpÁ™el se pÁ™ednÁ;-mi tlapami o stolec, na kterÁ;í stÁ;íla klec, a chtÁ;í si to barevnÁ;í cosi jen tak troÁ;íku oÁ;íchat. Cecilka se lekla a bleskurychle klovlá; psisko rovnou do Á•enichu. To bylo pÁ™ekvapenÁ;-! Oliver zakÁ;uÁ•el, odskoÁ•il a se staÁ¾enÁ;½m ocasem se má;í Á;íel radÁ;í oÁ;íma zeptat, co to má;lo znamenat.

â€žTo nic, Oli,â€œ

hladila jsem ho po hlavě, Cecilka se tě je boj, však ona si brzy zvykne.
Báhezy na pelájek a za chvilu dostaneš bolestně, bude se krájet dort.

Pokejte,
pokejte, jeť mus-me Jolanku s těm dortem vyfotit, vzpomněl si dáda.

Samotně dort
vlastně tvoil nádherně zdobeně princeznovské Ájaty a uprostřed stála panenka.
Babička si s n-m opravdu vyhrála a páipadlo mi jako hám-ch, abychom něco tak
pracně vyrobeně hned snědli. Jolanka se však už nemohla dokat, a se do něj
pust-me. Áekla bych, že měla zájusk hlavně na tu panenku. Michal udělal pár
fotek a já jsem konečně slavnostně zakrojila. Kdy jsem první- děl dortu
vysunula, málem mi vypadly oči z dělků. Podvala jsem se na svou mámu, ale ta
už se zakuckávala směchem.

Věžeň, to byste nevěděli, co máj tahle princezna pod sukně. Michale, pojď sem
jeť s těm foškem, tohle se mus- zdokumentovat, volala jsem na manželka,
která zrovna někam zmizel.

Váichni se
zvědavě nahnuli k dortu.

Že, ona tam máj
Julinka, ke káel naděně Michal v synovec.

Kdy já jsem
nemohla najít vhodnou panenku, tak jsem tam Ájoupla Árac-ho paněka. Ale
hlavu máj holě, že hějila se babička.

Hlavně, že jsi
mu ho těm nošem neufikla, že konstatoval suěj bratr a já raději odběhla do
kuchyně, abych doplnila zájsoy. Za okamžik jsem uslyějela z terasy nějaké povyk.

Že Heli, zaaly
sem padat obrovské saze, volal Michal.

Nedalo se dělat
nic jiněho, než terasu rychle opustit a pokusit se odstranit ty nejhorě- erně
něsledky. Že Boě, kdo má-ě topit,
kdy je venku takové teplo? že nechěpala jsem.

No jedině
Ejkovi. Bu se budou koupat a ohě-vaj- si vodu v lizeškom vělci nebo se vějm
mst- za tu jejich zkaěnou oslavu. Kaědopědně tam museli nacpat obrovské
mnoěstv- pap-ru, takě to vypadě sp-ě na tu druhou variantu, že pěmělela
nahlas Jarmila.

Ža jak to bylo
vloni? že zaj-malo babiěku.

To prěvě, nev-m,
protoě terasa jeť, nebyla dokoněně, tak jsme tam nechodili. Doufějm, že se
nebudou koupat kaědě den, plěnovala jsem si, že tam budu suějit prědlo. že

To zas bude
chtě-t nějakou cihlu, že ukoněil debatu Michal a zaěal nalěvat vlastnorěně

namã-čanã½ koktejl. Oslava tak zdã;rnã pokraã•ovala v bezpeã•ã- obã½vãjku.

Dalãjã- den si Michal sbalil vãci, slã-bil, Å¾e za nãimi pã™ijede, jakmile to bude moã¾nã© a my jsme s Jolankou zãstaly samy. I kdyã¾ ne tak ãºplnã, protoã¾e s nãimi pã™ece byli ãEenda, Matã½sek, Oliver a Cecilka. MIA KOBOSILOVã•